

Arrest

nr. 100 456 van 3 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat S. GAZZAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 september 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 27 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 19 november 2012.

1.3. Op 28 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 november 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweerde de Libanese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Saida. U bent een soennitische moslim. Uw man is sinds het jaar 1998 lid van de Hezbollah. U kwam te weten wat zijn rol was bij de partij. Op een gegeven moment moest uw echtgenoot getuigen voor de militaire rechtbank en werd zijn ware identiteit bekend. Sindsdien kregen jullie problemen. In januari 2011 werd de wagen van uw man beschoten. De volgende nacht werd jullie huis onder vuur genomen en in maart 2011 werd er fabrieksinfrastructuur vernield in de brand. Eind maart is er eveneens een poging ondernomen om u te ontvoeren.

Op 14 september 2011 diende u samen met uw man, A.(...) M.(...) (O.V. 6.876.952), en uw dochter, M.(...) M.(...) (O.V. 6.876.951), een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot M.(...) A.(...) (O.V. 6.876.952). In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Vooreerst werden er zeer ernstige omissies vastgesteld in de verklaring die u heeft gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ; Vragenlijst dd. 27.09.2011) tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. U heeft ten overstaan van DVZ een aantal zaken niet vermeld die nochtans zeer cruciale elementen vormen in de beoordeling van uw vrees bij terugkeer. Ten eerste stelde u plotseling tijdens het gehoor op het CGVS dat u ontslag genomen heeft uit de Hezbollah partij (CGVS, p. 16). Het is niet geloofwaardig dat u dit gegeven slechts voor het eerst aanhaalde op het gehoor op het CGVS en dan nog wel nadat er u expliciet gevraagd werd waarom u pas zo'n zes maanden na het laatste incident uit Libanon vertrok en waarom u de bescherming van uw eigen partij, de Hezbollah, niet heeft ingeroepen (CGVS, p. 14-16). Opeens stelde u ook dat u een reisverbod had gekregen van de Hezbollah omwille van de belangrijke informatie waarover u beschikte, alsook dat er opeens vermoedens waren dat u een dubbelagent zou geweest zijn (CGVS, p. 15-16, 18). Dit zijn elementen die u onmiskenbaar heeft toegevoegd aan uw asielrelaas. Op het eerste gehoor bij DVZ sprak u immers over het feit dat u de 'opposanten' van Hezbollah vreesde en ook in de beschrijving van uw problemen repte u met geen woord over een vrees die zou bestaan jegens Hezbollah, noch vermeldde u uw ontslag (DVZ; vragenlijst dd. 27.09.2011, p. 3). Ook uw vrouw vermeldde geenszins de Hezbollah, uw ontslag en een reisverbod (DVZ; Vragenlijst K.(...) M.(...) 27.09.2011, p. 3). U hier dan ook naar gepeild, stelde u dat de tolk bij DVZ u zou gezegd hebben geen details te geven, daar zou u later de gelegenheid toe krijgen (CGVS, p. 17). Uw uitleg biedt echter geen afdoende verschuiving daar het hier essentiële elementen in uw asielrelaas betreft. Daarenboven stelde u aan het begin van het gehoor dat u de belangrijkste redenen vermeld had op het interview bij DVZ (CGVS, p. 2). Overigens bleek uit vragen betreffende uw reisroute helemaal niet dat het u verhinderd werd om op een legale manier het land te verlaten. U immers gevraagd naar de reden voor de reis over land in plaats van met het vliegtuig, stelde u gewoonweg dat het moeilijk is om een visum te bekomen voor Europa, niets meer en niets minder (CGVS, p. 4). Uit deze verklaringen blijkt dan ook geen vrees jegens de Libanese autoriteiten of de Hezbollah. Uw beweringen dienaangaande zijn dan ook niet geloofwaardig. Uw versie van de feiten kan met andere woorden totaal niet overtuigen.

Voorts kan er gesteld worden dat het niet aannemelijk is dat de Hezbollah, een machtige regeringspartij in Libanon zoals algemeen is geweten en u zelf ook aangeeft, niet in staat geweest zou zijn om u bescherming te bieden tegen politieke opposanten (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds sinds 1998 een trouwe medewerker was van de partij (CGVS, p. 5-6). Bovendien werd u op een gegeven moment, in 2005, benoemd voor een meer belangrijke rol binnen de partij (CGVS, p. 8-9). Er kan dan ook verondersteld worden dat de partij op enigerlei wijze tracht om uw veiligheid en die van uw gezin te garanderen. Gepeild naar de mogelijke beschermingsmodaliteiten die bestonden van de partij, stelde u slechts dat de partij u niet wou beschermen en geeft u aan dat u niet echt geliefd was bij de partij daar u 'in sommige opzichten zou zijn afgeweken van de basisovertuigingen van de partij' en bovendien waren er binnen de partij mensen die jaloers waren op u (CGVS, p. 14). Nochtans sprak u er eerder over dat u gedurende bijna vijftien jaar een lid was van de Hezbollah, dat u na 2005

een gewichtige taak heeft gekregen op een andere afdeling en dat u geregeld beroepsmatig in contact kwam met voorname personen van de Hezbollah (CGVS, p. 9-10). Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw positie bij de Hezbollah minimaliseert. Er kan immers wel degelijk verondersteld worden dat de Hezbollah in de bres springt indien het Hezbollah lid een belangrijke rol te vervullen had. Aangezien u gedurende al die jaren informatie verzameld zou hebben, valt u toch binnen een categorie die u onderscheidt van gewone leden. Het is totaal niet geloofwaardig dat u de bescherming van de Hezbollah niet kon inroepen tegen mogelijke vijandige reacties van opposanten. Uw versie van de feiten kan nogmaals niet overtuigen.

Daarenboven is uw asielrelaas gebaseerd op een verklaring die u zou afgelegd hebben op de militaire rechtbank. De documenten die u neerlegde ter bevestiging hiervan betreffen echter kopieën die eenvoudig te vervalsen zijn. De authenticiteit van deze documenten kan dan ook niet nagegaan worden. Bovendien is het bevreemdend dat u slechts problemen ondervond na uw getuigenis op de militaire rechtbank in 2010, terwijl uw medewerker reeds in 2008 na mishandeling uw naam verklaapt had (CGVS, p.12- 13; Vragenlijst 27.09.2011, p. 3; zie ook vertaling toegevoegd aan uw administratief dossier). Het moet toch al minstens bij een aantal tegenstanders van u bekend geweest zijn wie u was en hoe u ze u konden vinden, ook al kenden ze enkel uw naam. Het is dan ook hoogst eigenaardig dat u slechts problemen zou gekend hebben na uw getuigenis.

Ook een aantal andere elementen in uw verklaring maken uw asielrelaas niet aannemelijk. U gevraagd welk onderzoek de Hezbollah had ingesteld na de verschillende 'aanslagen' gepleegd op u en uw familie, stelde u dat u bevraagd werd over de gebeurtenissen (CGVS, p. 16). Dat is echter alles wat u weet. Het is zeer opmerkelijk dat u, iemand die jarenlang de verzameling van informatie als kerntaak had, er geen idee van had wie er achter de aanslagen gezeten zou hebben, noch dat u uw contacten heeft aangesproken over het onderzoek dat gevoerd werd. U vergoelijkt zulks door te stellen dat het allemaal te snel ging en u het moeilijk had (CGVS, p. 16-17). Gezien u zelf stelt dat de veiligheid van u en uw gezin in het gedrang kwam, kan uw toch wel afwachtende houding bezwaarlijk overtuigen. Gezien u daarenboven stelt dat uw loopbaan bij de Hezbollah partij toch vele jaren bestreek, spreekt het voor zich dat u gemakkelijk op de hoogte gehouden kon worden door de diensten belast met het onderzoek. Dat u in het kader van deze vragen plotseling opwerpt dat u 'ontslag' genomen had, kan – zoals eerder vermeld- niet overtuigen. Het betreft immers de bescherming van uw gezin. De vaststelling dat u totaal niets weet over het onderzoek naar de aanslagen gericht op uw gezin, ondergraven uw gehele geloofwaardigheid. U lijkt ook op geen enkele manier de Hezbollah partij echt verzocht te hebben om u te beschermen. U spreekt louter over het feit dat men u niet 'kon' helpen, maar u spreekt niet over de manieren waarop u getracht heeft hun bescherming te krijgen. U heeft dan ook niet bewezen dat u ooit de bescherming van de Hezbollah tegen opposanten nodig gehad heeft. Uw versie van de feiten overtuigt niet. Uw 'laattijdig' vertrek uit Libanon bevestigt bovenstaande observaties dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vervolgingsvrees in Libanon (CGVS, p. 3, 15).

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en uw kinderen, een attest waaruit blijkt dat u een atelier bezit, een bewijsattest van het kadaster, een eigendomsbewijs van uw huis, een foto van een les die u gaf, een foto van een feest en van de agenten met wie u samenwerkte, een foto van het schietincident en een foto van de brandschade. Een stuk waaruit blijkt dat uw vrouw bevoegd is om te tekenen voor het bedrijf, de oprichtingsaktes van uw bedrijf, een verslag van de militaire rechtbank en twee processen-verbaal van het schietincident op uw wagen en van de brandstichting. Een getuigenverklaring ondertekend door vier personen. U toonde nog een wapenvergunning afgeleverd door het Ministerie van Nationale Defensie. Tot slot twee medisch attesten over de gezondheidssituatie van uw echtgenote.

Wat betreft de documenten die u neerlegde dient er eerst en vooral opgemerkt te worden dat er op zich niet getwijfeld wordt aan de identiteit van uzelf en uw gezin, aan het feit dat u vermogend bent en aan uw lidmaatschap en werk bij de Hezbollah. De documenten die u hierover neerlegde worden dan ook niet betwist. De documenten betreffende uw getuigenis kunnen echter niet overtuigen aangezien dit kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kunnen dergelijke documenten slechts een coherent en geloofwaardig verhaal ondersteunen, wat in uw geval niet zo is. Er kan dan ook geen geloof aan gehecht worden. Dezelfde opmerking dient gemaakt te worden over de processen-verbaal die u neerlegde. Ook deze stukken zijn slechts kopieën. De foto's van de brandschade en de kogel in een autodeur geven niet weer dat de door u verklaarde feiten gebeurd zijn. De brandschade kan het gevolg zijn van een andere oorzaak. Hetzelfde geldt voor de beschadiging van 'de' wagen, waarvan overigens niet vaststaat dat dit uw eigen wagen was. De originele getuigenverklaring is ten slotte opgesteld ten uwen behoeven en heeft geen objectieve bewijswaarde. Tot slot, wat betreft de medische attesten van uw vrouw waaruit blijkt dat ze psychologische problemen zou hebben dient opgemerkt dat dit loutere feit op zich door ons niet wordt betwist, doch er kan gezien bovenstaande observaties geen link worden gelegd met de door u beweerde motieven. In dit kader dient nog aangestipt dat er zich geen problemen hebben voorgedaan

tijdens het gehoor met uw echtgenote. Ook deze attesten kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet ongedaan maken.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd.

Wat betreft uw verklaring dat de politieke spanningen invloed hadden op uw sociaal leven, zo was u niet welkom bij uw zus omdat haar echtgenoot tot een andere partij behoort, en u niet geliefd was bij 'de partij' en er vaak meningsverschillen waren tussen jullie, u was soenniet en hield er een andere levensbeschouwing op na, niet voldoende om hieruit te kunnen afleiden dat u een vrees in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren, te meer dit op zich, zo blijkt ook uit uw verklaringen, blijkbaar geen reden voor u was het land te verlaten (CGVS, p. 4).

Tot slot dient nog opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw dochter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag en aanvraag tot subsidiaire bescherming in hoofdzaak beroept op de motieven die aan de grondslag liggen van de asielaanvraag van haar echtgenoot A.M..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 100 455 van 3 april 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert in drie middelen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is, tegenstrijdig en een duidelijke beoordelingsfout inhoudt, waarna hij een poging onderneemt om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een medisch rapport d.d. 6 december 2012 betreffende verzoekers echtgenote en twee documenten, in de inventaris omschreven als verzoekers ontslagbrief en een brief van het kantoor van Hezbollah.

Op 20 maart 2013 worden volgende documenten per faxbericht en per aangetekend schrijven aan de Raad overgemaakt: 3 medische attesten die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van zijn echtgenote; een "verslag van ondervraging van beschuldigde" A.H.- een "vervolg van de getuigenis van A.H.; Verslag van ondervraging van beschuldigde" (stuk 4); vonnis nr. 2010/2466 in hoofde van A.H. (stuk 5); PV 302/470 "het vervolg van de verklaring van R.T." (stuk 6); document van "bureau ongevallen te Baabda" zaaknummer 2011/823 (stuk 7); bewijs gerechtskosten van R.T. (stuk 8); "aanvraag tot ontslagneming en stopzetting van werk als moejahid" (stuk 9); "identiteitsbewijs" (geen nummer); "verwittigingsbrief" (stuk 10); "verslag ondervraging" A.H. (stuk 11); PV van 12/02/2011 klacht door A. zoon van S.M. (verzoeker) (stuk 12); "verwittigingsbrief" (stuk 13 zelfde stuk als stuk 10); "verslag van ondervraging" A.H. (stuk 14 idem stuk 4); getuigenis van A.H. (stuk 15 idem aan stuk 4).

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over zijn ontslag uit de Hezbollah partij en het reisverbod dat hij zou hebben gekregen omdat hij over belangrijke informatie beschikte, noch over een vrees die zou bestaan jegens Hezbollah en hij hiervoor geen afdoende uitleg geeft en ook zijn vrouw deze essentiële elementen in het asielaanvraag vermeldde, (ii) uit vragen

betreffende zijn reisroute helemaal niet bleek dat hij verhinderd werd om op een legale manier het land te verlaten zodat uit zijn verklaringen in dit verband dan ook geen vrees jegens de Libanese autoriteiten of Hezbollah blijkt, (iii) het niet aannemelijk is dat Hezbollah, een machtige regeringspartij in Libanon, niet in staat zou zijn geweest om hem te beschermen tegen politieke opposanten, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iv) de documenten betreffende zijn getuigenis op de militaire rechtbank kopieën betreft die eenvoudig te vervalsen zijn en waarvan de authenticiteit dan ook niet kan worden nagegaan en het bovendien bevreemdend is dat hij slechts problemen ondervond na deze getuigenis in 2010 terwijl zijn medewerker reeds in 2008 na mishandeling zijn naam had verklapt, (v) de vaststellingen dat hij totaal niets weet over het onderzoek naar de aanslagen gericht op zijn gezin en hij op geen enkele manier Hezbollah echt verzocht lijkt te hebben om hem te beschermen, zijn gehele geloofwaardigheid ondergraven en (vi) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet ongedaan kunnen maken, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

2.5. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Waar verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde omissies bij de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te vergoelijken, stellende dat hem duidelijk gevraagd werd om enkel de grote lijnen van zijn relaas weer te geven en dat hem werd gezegd dat hij de gelegenheid zou hebben om zijn verhaal in het lang te vertellen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, kan hij niet in het minst overtuigen. De Raad stelt vast dat aan verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op algemene wijze werd gevraagd wat hij vreest bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst en wat hij denkt dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik slechts: "Ik vrees gedood te worden door opposanten van de Hezbollah." Op geen enkel ogenblik maakte hij gewag van een vrees die hij zou koesteren jegens Hezbollah, ook niet wanneer hem gevraagd werd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p 3). Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen zoals

zijn ontslag uit de Hezbollah partij, het reisverbod dat hij zou hebben gekregen en de vrees die hij koestert jegens Hezbollah, spontaan zou vermelden zo deze feiten op de waarheid berusten. Dat verzoeker zijn land is ontvlucht wegens de vervolgingen die hij onderging door de tegenstanders van Hezbollah, dat dit de enige reden is van zijn vertrek uit Libanon en zijn aanvraag tot erkenning als vluchteling verantwoord en dat zijn vrees tegenover Hezbollah niet bestond op het moment dat hij besloot om Libanon te verlaten voor de vervolgingen die hij en zijn familie onderging doch pas duidelijk werd eenmaal hij Libanon had verlaten, zoals hij nog aanhaalt in het verzoekschrift, kan deze omissies evenmin verklaren. Aan verzoeker werd immers niet in beperkende zin gevraagd waarom hij Libanon heeft verlaten doch wel wat hij vreest bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Dit kan met andere woorden tevens een vrees betreffen die pas na de vlucht uit Libanon is ontstaan.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt voorts dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Arabisch en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3-4) en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Daarenboven verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste redenen heeft genoemd die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek (administratief dossier, stuk 4B, p. 2).

Daar verzoeker aldus geen aanvaardbare verklaring geeft voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dermate belangrijke elementen in zijn asielaanvraag, oordeelt de Raad dat deze omissies niet toelaten enig geloof te hechten aan de door verzoeker voorgehouden vrees jegens Hezbollah omdat hij als dubbelagent zou beschouwd worden en omdat hij het land zonder hun toestemming heeft verlaten (administratief dossier, stuk 4B, p. 17-18). Dit klemt des te meer daar ook verzoekers echtgenote geen melding maakte van hoger genoemde essentiële elementen in het asielaanvraag.

2.7. Zo al enig geloof zou worden gehecht aan de verschillende incidenten waarbij verzoeker en zijn gezin geïmponeerd werden, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat Hezbollah niet in staat zou zijn geweest om verzoeker te beschermen tegen acties van politieke opposanten. Zoals wordt bevestigd in het verzoekschrift is Hezbollah immers een zeer machtige politieke partij. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij sinds 1998 een trouwe medewerker was van de partij en dat hij in 2005 zelfs gepromoveerd werd en een belangrijker taak toegewezen kreeg (administratief dossier, stuk 4B, p. 5-9). Het verweer in het verzoekschrift dat Hezbollah geen veiligheid kan verzekeren aan al zijn leden en hun familie, is dan ook niet overtuigend. Verzoeker kan immers bezwaarlijk worden beschouwd als een gewoon lid, van wie hij zich duidelijk onderscheidt gelet op zijn jarenlange tewerkstelling en zijn positie binnen de partij. Waar verzoeker deze positie opnieuw tracht te minimaliseren, stellende dat hij geen hoge verantwoordelijke van Hezbollah was en hij slechts instond voor de veiligheid van een wijk, overtuigt hij evenmin. De Raad leest immers in het gehoorverslag als volgt: "Kende u belangrijke personen binnen de regering van de hezbollah? Bedoel je het persoonlijke of zakelijke kennis in verband met de politieke activiteit? Beide. Het kon niet anders. Wij hadden wekelijkse vergaderingen op wijkniveau, wekelijks vergadering met partijgenoten op provinciaal of districts niveau en wekelijkse ontmoeting met de vice-voorzitter van de partij, sheikh Nahim Qassim." (administratief dossier, stuk 4B, p. 9-10). Uit deze verklaringen blijkt dus dat verzoeker beroepshalve wekelijks in contact kwam met voorname en hooggeplaatste personen binnen Hezbollah. Dat hijzelf dus geen hoge verantwoordelijke van de partij was, neemt niet weg dat verzoeker duidelijk beschikte over de nodige contacten binnen de verschillende hiërarchische niveaus van Hezbollah zodat redelijkerwijs kan worden verondersteld dat hij deze contacten ook kon aanspreken om in bescherming te voorzien voor hem en zijn gezin. De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.8. Gelet op verzoekers uitgebreide contacten binnen alle geledingen van Hezbollah, acht de Raad het voorts onaanvaardbaar dat hij niet meer informatie kan verschaffen over het onderzoek dat door Hezbollah werd ingesteld naar de aanslagen gericht tegen hem en zijn gezin dan de beperkte kennis die hij hierover tentoonspreidt. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker, wiens kerntaak er jarenlang in bestond om informatie te verzamelen over alle inwoners van zijn wijk, er zelf geen idee van had of niet te weten kon komen wie er mogelijk achter de aanslagen zou gezeten hebben. Verzoeker omschreef immers zijn takenpakket tot 2005 als volgt: "De partij had belangstelling voor informatie over het aantal inwoners in de wijk, de houding tov de partij, ik bedoel aanhangers en tegenstanders. Wie tot

welke politieke beweging behoort, de etnische samenstelling van de wijk, christenen, soennieten en sjiieten, wie waar werkte bij welke overheidsinstelling, denk aan de politie of het leger. Dat soort informatie. Dus u werd ingeschakeld om die informatie te verzamelen? Aangezien ik een van de eerste bewoners was van de wijk, is mij inderdaad die taak toebedeeld. (...) Deed u enkel dit of had u ook nog andere taken? Dat was mijn hoofdzakelijke rol maar als aanvulling daarop moest ik ook informatie verzamelen over nummerplaten van de auto's of voertuigen van de lokale bevolking. Ik moest de namen van personen, hun telefoonnummers en adressen doorgeven en ik moest een soort van plattegrond maken voor de wijk met de verdeling van al deze informatie daarop, om het visueel zichtbaar te maken." (administratief dossier, stuk 4B, p. 5-6). Hieruit blijkt dat verzoeker perfect op de hoogte moet zijn geweest van het reilen en zeilen binnen zijn wijk. Dit klemt des te meer daar hij blijkens zijn verklaringen nadien veiligheidsverantwoordelijke van Hezbollah in zijn wijk was (administratief dossier, stuk 4B, p. 13 en verzoekschrift p. 4). Dat verzoeker aldus nagenoeg niets kan vertellen over het onderzoek naar de aanslagen gericht tegen zijn gezin, zet zijn algehele geloofwaardigheid finaal op de helling. Met het citeren van een aantal passages uit het gehoorverslag, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt verzoeker er niet in het minst in afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen.

2.9. De door verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

2.9.1. De identiteitskaarten van zichzelf en zijn kinderen, het attest waaruit blijkt dat hij een atelier bezit, een bewijsattest van het kadaster, een eigendomsbewijs van zijn huis, een foto van een les die hij gaf, een foto van een feest en van de agenten met wie hij samenwerkte, een stuk waaruit blijkt dat zijn vrouw bevoegd is om te tekenen voor het bedrijf, de oprichtingsaktes van zijn bedrijf en een wapenvergunning afgeleverd door het Ministerie van Nationale Defensie, vormen slechts een bewijs van zijn identiteit en van zijn gezin, zijn vermogen, zijn professionele activiteiten en zijn lidmaatschap en werk bij de Hezbollah, gegevens welke noch door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch door de Raad worden betwist, doch kunnen geenszins een bewijs vormen van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.9.2. Daargelaten de vaststelling dat de documenten betreffende verzoekers getuigenis op de militaire rechtbank slechts fotokopieën betreffen waarvan de bewijswaarde gering moet worden geacht, kan hieruit op generlei wijze worden afgeleid dat de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten enig verband houden met deze getuigenis. Dit klemt des te meer daar de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeloofwaardig acht dat verzoeker pas problemen zou hebben ondervonden na zijn getuigenis in 2010 terwijl zijn medewerker reeds in 2008 zijn naam had genoemd toen deze werd opgepakt om de vrijlating af te dwingen van een aantal schutters die betrokken waren bij het door verzoeker genoemde incident. Verzoekers verklaring hiervoor dat in 2008 enkel zijn bijnaam "Jalal" bekend was en dat pas tijdens de zittingen van de militaire rechtbank in 2010 zijn ware identiteit werd onthuld, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker verklaarde immers dat de agent van Hezbollah gedurende dertien dagen werd opgesloten, mishandeld en gefolterd door een dissidente brigade van het Libanese leger die een afwijkend standpunt had ten opzichte van Hezbollah, dat deze agent werd ondervraagd en onder druk werd gezet om informatie door te geven over zijn opdrachtgever/overste en dat hij antwoord gaf op de vragen en vertelde namens wie hij handelde (administratief dossier, stuk 4B, p. 12-13). Er kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen dat deze militairen genoeg zouden nemen met slechts een bijnaam en zij hun folterpraktijken zouden staken alvorens over een volledige identiteit te beschikken, waarna het voor hen ook relatief eenvoudig moet zijn geweest om verzoeker op te sporen.

Waar verzoeker opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet aantoonbaar is dat de door hem voorgelegde documenten vals zijn, en hij er derhalve ten onrechte blijkt van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen ontzeggen. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen

documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om deze reden en mede gelet op wat voorafgaat, kan geen objectieve bewijswaarde worden verleend aan de documenten betreffende verzoekers getuigenis voor de militaire rechtbank.

2.9.3. Eenzelfde redenering kan worden gevolgd met betrekking tot de processen-verbaal betreffende de beschieting van verzoekers wagen en de brandstichting in zijn fabriek. Ook de foto's die door verzoeker ter staving van deze feiten worden neergelegd, kunnen de Raad niet overtuigen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geven deze foto's niet weer dat de door verzoeker verklaarde feiten daadwerkelijk gebeurd zijn. De brandschade kan immers het gevolg zijn van een andere oorzaak. Hetzelfde geldt voor de beschadiging van 'de' wagen, waarvan overigens niet vaststaat dat dit verzoekers eigen wagen was. Hoe dan ook doen geen van de voorgelegde documenten afbreuk aan hetgeen uiteengezet onder punt 2.7., waar wordt geoordeeld dat zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan de verschillende incidenten waarbij verzoeker en zijn gezin gevisieerd werden, het niet aannemelijk is dat Hezbollah niet in staat zou zijn geweest om verzoeker te beschermen tegen acties van politieke opposanten.

2.9.4. Met betrekking tot de getuigenverklaring dient te worden opgemerkt dat dit stuk een gedwongen karakter vertoont en dat dergelijke niet-officiële stukken slechts op betekenisvolle wijze kunnen bijdragen aan de bewijsvoering indien ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, quod non in casu.

2.9.5. Ook de medische attesten waaruit moet blijken dat verzoekers echtgenote psychologische problemen zou hebben, kunnen de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven geenszins herstellen. Uit deze attesten blijkt weliswaar dat verzoekers echtgenote stress heeft, depressief is en dat zij na het ontvangen van de weigeringsbeslissing een zelfmoordpoging heeft ondernomen. Het attest van 4 november 2012 maakt daarenboven melding van post-traumatische stress ten gevolge van de gebeurtenissen die haar en haar familie zijn overkomen in Libanon. Deze vaststellingen vormen evenwel op zich geen bewijs van de aangehaalde feiten. De behandelende arts doet slechts vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van verzoekers echtgenote. De oorzaak van haar psychologische problemen kan door de arts echter niet met zekerheid worden bepaald en ook hij kan zich op dit vlak louter baseren op haar verklaringen. Waar er in voorliggend verzoekschrift nog wordt op gewezen dat verzoekers echtgenote het slachtoffer was van een poging tot ontvoering door leden van de Tayar Al Mostaqbil partij, kan de Raad slechts vaststellen dat hiervan geen enkel begin van bewijs wordt bijgebracht. Verzoekers uitleg tijdens het gehoor dat zijn echtgenote niet naar het politiebureau kon gaan om melding te doen van deze poging tot ontvoering omdat het te gevaarlijk was (administratief dossier, stuk 4B, p. 19), kan niet in het minst overtuigen daar niets verzoeker belette om zijn echtgenote te vergezellen of in haar naam klacht te gaan indienen.

2.9.6. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, in de inventaris omschreven als verzoekers ontslagbrief en een brief van het kantoor van Hezbollah, worden met vertaling gefaxt op 20 maart 2013 en per aangetekend schrijven overgemaakt. De ontslagbrief is een door verzoeker opgemaakt schrijven aan Hezbollah waarin hij in niet mis te verstane bewoordingen zijn ongenoegen laat blijken en daarom ontslag neemt. Dit schrijven toont vooreerst niet aan dat verzoeker dit ontslag daadwerkelijk heeft opgestuurd of afgegeven. Bovendien komt de inhoud van het schrijven weinig serieus over en kan redelijkerwijs aangenomen worden dat indien verzoeker zijn diensten bij Hezbollah zou hebben willen stopzetten hij dit niet zou gedaan hebben met een voor hen beledigend schrijven, gelet op de politieke macht die Hezbollah in de Libanese gemeenschap heeft zoals meerdere keren tot uiting is gekomen in de stukken van het administratief dossier.

De 3 bijkomende medische attesten die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van zijn echtgenote doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het "verslag van ondervraging van beschuldigde" A.H.- een "vervolg van de getuigenis van A.H., het verslag van ondervraging van beschuldigde" (stuk 4), vonnis nr. 2010/2466 in hoofde van A.H. (stuk 5), het PV 302/470 "het vervolg van de verklaring van R.T." (stuk 6), tonen verzoekers beweringen en voorgehouden vervolgingsfeiten niet aan.

Het document van "bureau ongevallen te Baabda" zaaknummer 2011/823 (stuk 7) en bewijs gerechtskosten van R.T. (stuk 8) vermeldt de naam R.T., en ook deze stukken ondersteunen niet in het minst verzoekers vrees voor vervolging.

Het "identiteitsbewijs" (geen nummer) is opgemaakt op een gewoon blad papier zonder logo en is duidelijk geen officieel document.

De "verwittigingsbrief" (stuk 10 en 13) is een intern document en verzoekers bewering ter terechtzitting dat hij dit via de secretaris, die een goede vriend is, bekwaam komt de betrouwbaarheid van het document niet ten goede. Hoe dan ook documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

PV van 12/02/2011 klacht door A. zoon van S.M. (verzoeker) (stuk 12) kan enkel aantonen dat er door verzoekers zoon een klacht werd ingediend.

2.9.7. In zoverre verzoeker onder verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR nog laat gelden dat er een gedeelde bewijslast bestaat, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier. Van een 'gedeelde bewijslast' kan slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. In casu dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas kan enkel nog onderzocht worden in welke mate de betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming. De Raad moet verzoekers asielaanvraag immers slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.

2.10. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, toont hij evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing nietig te verklaren en te schorsen wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal niet schorsen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3. In de bestreden beslissing wordt daarnaast terecht geoordeeld als volgt: "Wat betreft uw verklaring dat de politieke spanningen invloed hadden op uw sociaal leven, zo was u niet welkom bij uw zus omdat haar echtgenoot tot een andere partij behoort, en u niet geliefd was bij 'de partij' en er vaak meningsverschillen waren tussen jullie, u was soenniet en hield er een andere levensbeschouwing op

na, niet voldoende om hieruit te kunnen afleiden dat u een vrees in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren, te meer dit op zich, zo blijkt ook uit uw verklaringen, blijkbaar geen reden voor u was het land te verlaten (CGVS, p. 4)."

Verzoekster onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij beperkt zich immers tot het louter poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van de ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, namelijk dat zij en haar familie daden van vervolging hebben ondergaan omwille van de politieke overtuiging van haar echtgenoot en diens activiteiten binnen Hezbollah, wat uiteraard geen dienstig verweer vormt.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS